

ΠΟΤΑΜΟΙ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΜΥΘΟΣ

Πικρῶς οἱ Ποταμοὶ παρεποιοῦντο
 κ' ἐβόων ἐναντίον τῆς Θαλάσσης,
 κ' ἐκ τῆς βοῆς δειρῶς συνεκλοιοῦντο
 αἱ ἀχαρεῖς τοῦ σὺμπαρτος ἐκτάσεις:

« ὦ! Θάλασσα, εἰ τοὺς κόλπους σου ἡμεῖς
 » γλυκεῖς καὶ διαυγέστατοι χυρόμεθα,
 » καὶ ἀπ' ἐκείρης, οἶμοι, τῆς στιγμῆς
 » πικροὶ καὶ ἀλμυροὶ εὐθὺς γινόμεθα!

» ὦ! Θάλασσα, στοιχεῖον φθοερόν,
 » αἶ! ὄρια δὲν ἔχει ἢ κακία σου...
 » τὸ ἄριστον τῶν ποταμῶν νερόν
 » τὸ δηλητηριάζει ἢ πικρία σου! »

Κ' ἡ Θάλασσ' ἀπεκρίθη: « Ποταμοὶ μου,
 » ἀδίκως κατ' ἐμοῦ παραπονεῖσθε...
 » Τί πταίω ἄγῳ; μὴν ἔρχεσθε μαζί μου
 » ἄν ἀλμυροὶ δὲν θέλετε γὰ εἶσθε.»

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.